

Gorgònies blanques de l'Estret.

Eunicella és el gènere de les gorgònies blanques. Són cnidaris que ací, en les aigües de l'estret de Gibraltar, conformen autèntics camps.

Les colònies d'este animal amb aspecte de planta desfullada es ramifiquen en un sol pla, de manera que a vegades semblen un margalló desplegat a mercé del corrent.

Altres vegades, quan es formen prats de gorgònies blanques sense a penes organismes al voltant, fan pensar en les branques tardorenques dels arbustos.

Aconsequen els 70 centímetres d'altura i solen orientar-se en el sentit dels corrents, amb una perfecta adaptació ergonòmica que permet resistir l'embat de l'aigua.

L'esquelet té una part nuclear còrnia, formada per espícules fonamentades per una matriu de carbonat càlcic; tals espícules calcàries estan ornamentades amb formes i relleus que són característiques de cada espècie de gorgònia. Per la seua banda, la corfa externa de l'esquelet està formada per làmines d'un material denominat gorgoneta i impregnada de carbonat càlcic.

Els pòlips de la gorgònia blanca mesuren uns 3 mm i cada u és un individu. Se situen en dos fileres al llarg de les branques.

L'aspecte més conegut de la colònia és el que té amb els pòlips completament retrets, però la vida la troben quan es despleguen i agiten els breus tentacles.

Revolejant al voltant de les gorgònies, sol haver-hi altres animals, entre ells molts peixos. En realitat, tot està connectat per mitjà dels subtils fils de la xarxa tròfica.

L'aigua conté l'oxigen i les partícules que els servixen d'aliment; no hi ha una altra manera de romandre viu i de créixer que atraure l'aigua i filtrar-la.

Entre juny i juliol, després de la fecundació, ixen larves planctòniques, que, si sobreviuen, s'ancoraran en els fons rocosos per mitjà d'una placa basal i donaran peu a una nova colònia.

La gorgònia blanca resulta útil per a altres animals, a qui servix de suport.

Les branques són una bona talaia per a les ascídies, que des d'eixa posició privilegiada aprofiten millor els corrents que si estigueren entre les roques del coralígen.

A coll de la gorgònia, forma un barret, d'aparença elegant, però immisericorde; cada pòlip que quede davall d'una ascidia, sense accés a l'aliment i a l'aigua carregada d'oxigen, morirà.

Etèries com a flors de cotó, la colònia d'ascídies acaba asfixiant la de gorgònies, ara ja sí completament mineral, sense pòlips que entren i isquen a trobar el corrent.

Però en el coralígen les relacions són intricades.

Pareix que no sempre les ascídies ofeguen als pòlips. A vegades, se situen davall les branques de les gorgònies blanques, prop, molt prop, però sense fregar-les; així aconseguen un sistema de defensa química activa: els depredadors no s'acosten a l'ascidia a causa dels huit tentacles urticants que coronen cada un dels pòlips de la gorgònia.

És una arma que li ix gratis a l'ascidia, com si sapiguera que *a qui a bon arbre s'acosta, bona ombra li alberga*.

Quan el perill aguaita, les gorgònies blanques sempre estan disposades a traure els diminuts però ben urticants pòlips, contrapunt viu de la seua naturalesa mineral.